

Sygn. akt II AKa 249/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Janusz Sulima (spr.)
Sędziowie	SSA Halina Czaban SSA Brandeta Hryniewicka
Protokolant	Anna Lasota

przy udziale prokuratora Andrzeja Litwińczuka

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2020 r.

sprawy **J. K. (1) s. V.**

oskarżonego z art. 148 §1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. x2; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

z powodu apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 11 października 2019 r. sygn. akt II K 104/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

WZÓR FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 249/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 11 października 2019 roku, sygn. akt II K 104/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
oskarżyciel posiłkowy	
oskarżyciel prywatny	
obrońca	
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI		

PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody,				

<p>które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>I II. III.</p>	<p>obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i zastosowanie dowolnej, jednostronnej oceny dowodów, sprzecznej z zasadami</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	

logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, w zakresie orzeczenia karze, prowadzącej do uznania, iż:

- oskarżony J. K. (2) nie zasługuje na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa nadzwyczajanego złagodzenia kary, mimo iż znajdował się on w stanie ograniczonej poczytalności w rozumieniu art. 31 §2 k.k.;

- wyjaśnienia oskarżonego J. K. (1) są niewiarygodne w znacznej części, podczas gdy wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka J. S. oraz Z. S. złożonych w postępowaniu przygotowawczym;

b) art. 424 §1 i 2 k.p.k. poprzez niedostateczne wyjaśnienia podstawy faktycznej i prawnej wyroku w części dotyczącej

orzeczenia o karze i powodów niezastosowania wobec oskarżonego J. K. (1) nadzwyczajnego złagodzenia kary, pomimo istnienia przesłanek do jego zastosowania.

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż:

a) oskarżony J. K. (1) nie zasługuje na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, mimo iż znajdował się o wstanie ograniczonej poczytalności w rozumieniu art. 31 §2 k.k, a okoliczności poprzedzające popełnienie czynu zabronionego oraz zachowanie oskarżonego, zarówno przez popełnieniem czynu, jak i po

**jego popełnieniu,
w szczególności
zaś stopień winy
oskarżonego,
jego uprzednia
niekaralność, a
także przyznanie
się do
zarzucanych mu
czynów, złożenie
obszernych
wyjaśnień i
wyrażeniu żalu
za popełniony
czyn uzasadniają
wymierzenie
oskarżonemu
kary
nadzwyczajnie
złagodzonej;**

**b) konflikt
pomiędzy
oskarżonym a
pokrzywdzonymi
wynikał
wyłącznie z
posiadania przez
oskarżonego
noża, podczas
gdy zeznania
świadków Z. S.
i J. S. złożone
w postępowaniu
przygotowawczym
potwierdzają
wersję
oskarżonego, iż
był on
szykanowany
przez
współlokatorów,
wyrzucany z
pokoju z uwagi
na głośne
chrapanie, który
to potwierdzają
także zeznania
biegłego M. P..**

*rażącą
niewspółmierność
- surowość kary
14 lat
pozbawienia
wolności
orzeczonej wobec
oskarżonego J. K.
(1) i orzeczenie
kary wbrew
dyrektywom
zawartym w art.
53 §1 i 2 k.k.,
nieuwzględniającej
okoliczności
popętnienia
przez
oskarżonego
czynu
zabronionego,
jego zachowania
po popętnieniu
czynu, a
wszczegółności
niedostecznie
uwzględniającej
stan psychiczny
sprawcy w
momencie
popętnienia
czynu oraz
związany z tym
stopień winy
oskarżonego i
działanie
oskarżonego w
warunkach
ograniczonej
poczytalności w
rozumieniu art.
31 §2 k.k.,
co uzasadniało
zastosowanie
wobec
oskarżonego
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary,*

Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Ad. I. Dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena zebranych w niniejszej sprawie dowodów nie wymyka się poza ramy nakreślone przez przepis art. 7 k.p.k. Ocena ta została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz została wyczerpująco i logicznie uargumentowana w uzasadnieniu wyroku.

Pomimo że w chwili czynu oskarżony miał ograniczoną w

**stopniu
znacznym
zdolność do
rozpoznania
znaczenia
czynów oraz
pokierowania
swoim
postępowaniem,
Sąd pierwszej
instancji nie był
zobligowany do
zastosowania
dobrodziejstwa
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary. Sąd ten w
sposób
prawidłowy
ustalił wszystkie
okoliczności
mające wpływ na
wymiar kary.**

**Nie można też
zgodzić się z
obrońcą, że
doszło do obrazy
art. 424 §1 pkt
1 i 2 k.p.k.
Uzasadnienie
zaskarżonego
orzeczenia
spełnia wszystkie
wymogi
określone w tym
przepisie. Sąd
pierwszej
instancji
bynajmniej nie
musiał
szczegółowo
wyjaśnić,
dlaczego nie
zastosował
instytucji
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary. Przepis art.
31 § 2 k.k.**

ma charakter fakultatywny i obowiązek uzasadnienia istnieje tylko wówczas, gdy sąd z tego przepisu korzysta przy wymiarze kary, natomiast nie ma tego obowiązku przy ustosunkowaniu się negatywnym. Poza tym wskazać należy, że naruszenie przepisu procesowego może stanowić skuteczną podstawę zarzutu odwoławczego tylko wtedy, gdy zostanie przez skarżącego wykazane, że uchybienie mogło mieć wpływ na treść wyroku. Tymczasem dokument w postaci uzasadnienia sporządzany jest po wydaniu wyroku, a więc nie może mieć wpływu na treść wyroku. Sama zatem ewentualna wadliwość uzasadnienia nie spełnia zatem warunku z art. 438 pkt 2 k.p.k.,

od którego
zaistnienia
zależy
dopuszczalność
uchylenia lub
zmiany
orzeczenia.

Słusznie też Sąd
Okręgowy
wyjaśnienia
oskarżonego
uznał za
wiarygodne
jedynie w części.
Nie były one
konsekwentne co
do przebiegu
inkryminowanego
zdarzenia. Kiedy
był
przesłuchiwany
po raz pierwszy
w śledztwie
wyjaśnił, że
zaatakował
pokrzywdzonych,
gdyż go nękali,
próbowali
uderzyć go
krzesłem,
wykręcali ręce.
Przesłuchiwany
kolejny raz
podał, że
Egipcjanin złapał
go za rękę i
wykręcił ją do
tyłu, a następnie
zaczął uderzać go
w plecy. Dodał, że
wszyscy obecni w
pokoju, w tym
również S. K.
N., zaatakowali
go i dlatego w
obronie chwycił
za nóż. Z kolei
na rozprawie
wyjaśnił, że

Egipcjanin złapał go za rękę i ją wykręcił. Pozostali zaś mężczyźni w tym czasie siedzieli na sofie i w pewnym momencie ruszyli, żeby go zaatakować. Wyjaśnienia J. K. (1) są rażąco sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonego A. T.. Zeznał on, że kiedy do pokoju weszli H. F. M. E. oraz oskarżony, on jeszcze spał. Obudził się w chwili, gdy J. K. (1) dźgał nożem V. P.. Nie było zatem tak, że oskarżony został zaatakowany przez pokrzywdzonych. Oskarżony wskazywał też, że jedną z osób go atakujących był również S. K. N.. Tymczasem z zeznań tego świadka wynika jednoznacznie, że w chwili zdarzenia nie był on w pokoju, w którym zamieszkiwał między innymi z oskarżonym. Poza tym gdyby J. K. (1) został zaatakowany jednocześnie

*przez czterech
mężczyzn, nie
byłby w stanie
obronić się przed
nimi i zadawać
im ciosy nożem
skierowane w ich
klatki piersiowe.
Ich zdecydowana
przewaga
liczebna
pozwoliłaby im
niewątpliwie na
szybkie
„unieszkodliwienie”
oskarżonego,
zwłaszcza że,
zgodnie z jego
wyjaśnieniami,
miał mieć przez
jednego z nich
wykręconą rękę
do tyłu. Dodać
do tego należy,
że oskarżony jest
osobą niskiego
wzrostu, o
szczupłej
budowie ciała.
Tak więc wersja
oskarżonego, w
której miał się on
bronić zadając
ciosy nożem
przed czterema
napastnikami,
jest rażąco
sprzeczna z
zasadami
racjonalnego
rozumowania i
doświadczeniem
życiowym. Jest
ona zupełnie
nielogiczna.*

*Prezentowaną
przez
oskarżonego
wersję zdarzenia*

bynajmniej nie
potwierdzają
zeznania
świadków J. S.
i Z. S.. Nie
byli oni bowiem
naocznymi
świadkami
zajścia pomiędzy
J. K. (1) a
pokrzywdzonymi.
Nie widzieli, jak
oskarżony
zadawał ciosy
nożem. Z ich
zeznań wynika
natomiast, że
pokrzywdzony
H. F. M.
E. mówił, że
oskarżony został
„wyrzucony” z
pokoju, gdyż
straszył nożem.
Oznajmił też
oskarżonemu, że
musi wyjechać,
ponieważ stracił
pracę.
Bezpośrednio
przed
zdarzeniem
Egipcjanin chciał
jednakże
spokojnie
porozmawiać z
oskarżonym,
zaprosił go do
pokoju,
proponując mu
wypicie kawy
lub herbaty. Z
ich zeznań nie
wynika więc,
żeby
którykolwiek z
pokrzywdzonych
nosił się z
zamiarem
pobicia

oskarżonego. W ich obecności nikt go nie bił.

Faktem jest, że J. S. i Z. S. zeznali, że oskarżony żalił się im, że został „wyrzucony” z pokoju, gdyż głośno chrapał. Słyszeli też, że H. F. M. E. wyrażał wobec oskarżonego pretensje co do jego głośnego chrapania. To, że ma on problemy z głośnym chrapaniem znajduje też odzwierciedlenie w opinii biegłego M. P.. Nie była to jednakże zasadnicza przyczyna konfliktu pomiędzy J. K. (1) a jego współlokatorami w wieczór poprzedzający inkryminowane zdarzenie. Z zeznań A. T. wynika, że owszem był problem z chrapaniem oskarżonego w nocy, ale jakoś sobie z tym radził.

Pokrzywdzony zeznał, że wieczorem 22

grudnia 2018 roku, pomimo że doszło do kłótni, nikt nie atakował oskarżonego.

Głównym zaś powodem scysji było to, że oskarżony nie chciał oddać noża, którego trzymał pod poduszką.

Współlokatorzy J. K. (1) obawiali się, że może on użyć noża. Postawili mu więc ultimatum, że albo odda im to narzędzie, albo będzie spał na zewnątrz. Trzymając nóż pod poduszką stwarzał on bowiem poczucie zagrożenia.

Zeznania A. T. w tej części nie budzą wątpliwości. Nie miał on bowiem żadnego interesu w tym, aby wymyślać, że oskarżony nie chciał oddać trzymanego po poduszką przedmiotu. To, że oskarżony miał przy sobie nóż, znajduje potwierdzenie w tym, co jest bezsporne, że następnego dnia zadawał pokrzywdzonym

*ciosy nożem.
Ponadto na
rozprawie
oskarżony
wyjaśnił (k. 901),
że w wieczór
poprzedzający
inkryminowane
zdarzenie
trzymał w ręku
nóż i jego
współlokatorzy
myśleli, że coś
zrobi z tym
nożem. Dodał, że
jego
współmieszkańcy
chcieli, żeby
oddał im nóż, ale
on obawiał się im
go oddać. Tym
samym
częściowo
potwierdził
wersję świadka
A. T..*

*Ad. II Oceniając
właściwie
przeprowadzone
na rozprawie
dowody, zgodnie
z dyspozycją
art. 7 k.p.k.,
Sąd pierwszej
instancji
poczynił na ich
podstawie
prawidłowe
ustalenia
faktyczne.
Wbrew
twierdzeniom
obrońcy
zeznania Z. S. i
J. S. wcale nie
przesądzają, że
współmieszkańcy
„wyrzucali”
oskarżonego z*

kwatery z uwagi na jego głośne chrapanie. Z ich zeznań wynika jedynie, że J. K. (1) żalił się im, że został „wyrzucony” z pokoju, bo podobno głośno chrapał. Jak już wcześniej wskazano, z zeznań A. T. wynika, że przyczyna opuszczenia w nocy przez oskarżonego pokoju była inna. Z. S. i J. S. nie byli zaś świadkami kłótni pomiędzy oskarżonym a współmieszkańcami w wieczór poprzedzający inkryminowane zdarzenie.

Podkreślić też należy, że Sąd pierwszej instancji ustalił, że konflikt pomiędzy oskarżonym a pozostałymi mieszkańcami pokoju miał różne podłoże. Wskazał też, że współmieszkańcy narzekali na głośne chrapanie oskarżonego, które zakłócało im spoczynek nocny. Ustalił również, że

oskarżony czuł się wyobcowany, nie potrafił nawiązać poprawnych relacji z mieszkańcami, miał wrażenie, że pozostają w znowie przeciwko niemu, gdyż nie rozumiał dobrze, o czym rozmawiają.

Gdyby nawet założyć, jak wywodzi obrońca, że oskarżony opuścił pokój z powodu narzekania współmieszkańców na jego głośne chrapanie, to i tak nie umniejszałoby to stopnia jego zawinienia.

Nakazanie mu opuszczenia pokoju z powodu głośnego chrapania w najmniejszym stopniu nie może usprawiedliwiać zadawania pokrzywdzonym śmiertelnych ciosów nożem.

Ad. III Sąd pierwszej instancji przy wymiarze kary uwzględnił wszystkie

okoliczności łagodzące dla oskarżonego. W szczególności wziął pod uwagę, że w chwili popełnienia przypisanych mu przestępstw miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozumienia znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem, a także fakt wyrażenia żalu i skruchy oraz jego dotychczasową niekaralność.

Sąd Okręgowy wymierzając karę miał też na względzie, że J. K. (1) w okresie bezpośrednio poprzedzającym inkryminowane zdarzenie odczuwał silny stres związany z kumulacją problemów osobistych oraz zawodowych.

Zwrócił też uwagę, że oskarżony czuł się osaczony przez współlokatorów i nieustannie miał wrażenie, że zostanie

zaatakowany.
Pokrzywdzonego
H. E. obarczył
odpowiedzialnością
za utratę
zatrudnienia, co
się wiązało z
utratą szansy
na przedłużenie
wizy. Miał też
do niego żal,
że w sporze z
współmieszkańcami
stanął po ich
stronie.

Niewątpliwie też,
co wynika z
opinii biegłych
psychiatrów i
psychologa, J. K.
(1) z racji barier
kulturowych i
językowych miał
tendencję do
takiego
intepretowania
różnych zdarzeń
i zachowania
innych osób,
nawet
neutralnych,
jako jemu
wrogich i
nieprzychylnych.
Był on
nastawiony
ksobnie, miał
poczucie
odrzućenia w
obcym sobie
kulturowo,
etnicznie i
językowo
środowisku.

Wbrew
sugestiom
obrońcy za
okoliczność

**łagodzącą nie
może być
poczytane
złożenie przez
oskarżonego
obszernych
wyjaśnień. W
istotnej części,
dotyczącej
przebiegu
inkryminowanego
zdarzenia są one
bowiem
niewiarygodne.
Z kolei konflikt
pomiędzy nim a
współlokatorami
i H. E., bez
względu na jego
podłoże, żadną
miarą nie może
usprawiedliwiać
jego
zbrodniczego
działania.**

**Wszystkie
wskazane
okoliczności
łagodzące
zostały w sposób
dostateczny
wzięte pod
uwagę przez Sąd
pierwszej
instancji przy
wymiarze kary.
W szczególności
sąd ten
uwzględnił zły
stan psychiczny,
w jakim
znajdował się
oskarżony. W
sposób należyty
zostały też
uwzględnione
wnioski biegłych
psychiatrów i
psychologa.**

Okoliczności te nie mogą zrównoważyć znacznej szkodliwości społecznej popełnionych przez oskarżonego trzech zbrodni. Wskazać należy, że stopień zawinienia oskarżonego, pomimo że działał w stanie ograniczenia poczytalności w stopniu znacznym, bynajmniej nie był niski. Jak ustalił Sąd pierwszej instancji i co nie było kwestionowane przez obrońcę, wszystkich trzech zbrodni oskarżony dopuścił się z zamiarem bezpośrednim. Nie można uznać, że którykolwiek z pokrzywdzonych sprowokował go do zadawania śmiertelnych ciosów. Jego reakcja była zupełnie niewspółmierna do przykrości, których mógł doznać ze strony współlokatorów oraz H. E. Zaatakował

nożem A. T.,
kiedy ten tylko co
się obudził. To, że
czuł się osaczony
i obawiał się, że
zostanie
zaatakowany,
jedynie w
niewielkim
stopniu
umniejsza
stopień jego
winy.

Sąd pierwszej
instancji nie
uchylił żadnym
ogólnym
dyrektywom
wymiaru kary
zawartych w
art. 53 k.k.
Orzeczoną karę
pozbawienia
wolności uznać
należy za
należycie
wyważoną i w
prawidłowym
stopniu
uwzględniającą
wszystkie
przesłanki jej
wymiaru.

Nieskorzystanie
z możliwości
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
bynajmniej nie
naruszało żadnej
z zasad wymiaru
kary. Orzeczona
kara swoją
dolegliwością nie
przekracza
stopnia
zawinienia.

Niewątpliwie
najistotniejszą

okolicznością łagodzącą dla oskarżonego było to, że w chwili popełnienia przypisanych mu czynów znajdował się w stanie ograniczonej poczytalności w stopniu znacznym. Nie oznacza to jednak, że sąd był zobligowany do zastosowania dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Nie można przecież stosować tej instytucji w oderwaniu od okoliczności popełnionych przez oskarżonego zbrodni, które są dla niego mocno obciążające. Całkowicie nieuzasadnione jest oczekiwanie, by sprawcom działającym w stanie ograniczonej poczytalności zawsze wymierzać kary w najniższym ustawowym wymiarze bądź nawet kary nadzwyczajnie złagodzonej. Przy wymiarze

kary różnica między sprawcą ułomnym a pełnowartościowym psychicznie polega na tym, że owa ułomność uzasadnia jedynie wydatne złagodzenie kary na tle całokształtu uwzględnionych okoliczności, a więc wymierzenie kary łagodniejszej niżby ją orzeczono, gdyby taka okoliczność nie zachodziła. Działanie w stanie ograniczonej w znacznym stopniu poczytalności jest istotnym elementem umniejszającym stopień winy, a co za tym idzie w świetle dyrektyw wymiaru kary ma to zasadniczy wpływ na wymiar kary, ale nie może dyskredytować innych okoliczności poprawnie karę kształtujących. Oprócz tego, że oskarżony miał ograniczoną poczytalność w stopniu znacznym, nie

wystąpiły żadne
wyjątkowe
okoliczności,
które mogłyby
skłaniać do
zastosowania
dobrodziejstwa
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary. Takimi
okolicznościami
nie są jego
ciągłe poczucie
zagrożenia,
osaczenia i
osamotnienia,
brak możliwości
porozumiewania
się z otoczeniem,
a także
narastający
konflikt ze
współlokatorami,
bez względu na
jego przyczyny.
Te okoliczności
stanowiły
między innymi
podstawę do
przyjęcia przez
biegłych, że
oskarżony
działał w
warunkach art.
31 §2 k.k.

Oskarżony z
zamiarem
bezpośrednim
zabił dwie osoby
i usiłował zabić
trzecią. Gdyby
nie działał w
warunkach
ograniczonej
poczytalności, to
za popełnienie
dwóch zbrodni
zabójstwa i
usiłowanie

**dokonania
trzeciego
morderstwa,
zostałaby
niewątpliwie
wymierzona mu
kara 25 lat
pozbawienia
wolności lub
kara
dożywotniego
pozbawienia
wolności. W
przypadku w
pełni
poczytalnego
sprawcy trzech
tego rodzaju
najcięższych
zbrodni kara
czternastu lat
pozbawienia
wolności
jawiłaby się jako
rażąco łagodna.**

**Dlatego też
pomimo
działania
oskarżonego w
warunkach art.
31 §2 k.k. i
wynikającej z
tego możliwości
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary,
wymierzonej
oskarżonemu
kary czternastu
lat pozbawienia
wolności, przy
jednoczesnym
uwzględnieniu
wszystkich
wymienionych
wcześniej
okoliczności
łagodzących, nie
sposób uznać za**

**rażąco surową.
Łagodniejsza
kara nie
spełniłaby wobec
oskarżonego
pożądanych
celów
wychowawczych
i prewencyjnych,
zwłaszcza że
oskarżony w
swoich
wyjaśnieniach
usiłował
umniejszyć
stopień swojego
zawinienia
sugerując, że do
inkryminowanego
zdarzenia doszło
na skutek
zachowania
pokrzywdzonych.
Łagodniejsza
kara rażąco
godziłaby w
społeczne
poczucie
sprawiedliwości
i tym samym
negatywnie
kształtowałaby
świadomość
prawną
społeczeństwa.
Jednocześnie
wymierzona
oskarżonemu
kara nie
wykracza poza
zasięg jego
zawinienia.
Spełnia wszelkie
wymagania kary
sprawiedliwej.**

Wniosek

<p>Orzeczenie wobec oskarżonego J. K. (1) kary nadzwyczajnie złagodzonej z zastosowaniem art. 60 §1 k.k. w zw. z art. 31 §2 k.k.</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ponieważ, jak wykazano wcześniej, wymierzona oskarżonemu kara czternastu lat pozbawienia wolności nie jest rażąco surowa, brak jest podstaw do zmiany wyroku w tym zakresie.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Pomimo że oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw w stanie znacznego ograniczenia poczytalności, wymierzona wobec niego kara nie jest rażąco surowa. Tym samym brak było podstaw do łagodzenia wymierzonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Kara czternastu lat pozbawienia wolności jest w pełni adekwatna</p>		

<p>do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia szkodliwości społecznej popelnionych przez niego trzech zbrodni. Orzeczenia łagodniejszej kary klóciłoby się ze społecznym poczuciem sprawiedliwości.</p>			
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p>art. 439 k.p.k.</p>	

Zwięzłe o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Z uwagi, że oskarżony pozbawiony jest wolności i tym samym nie ma możliwości zarobkowania, na podstawie art. 624 §1 k.p.k. został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.	
7. PODPIS		